

og børn og taget en masse andre initiativer. Grønland har desuden selv udarbejdet et bidrag til FN's børnekomité om overholdelse af FN's børnekonvention, ligesom hjemmestyret deltager i eksaminationen ved komiteen.

Det er positivt, at hjemmestyret har iværksat initiativer, men jeg vil gerne bidrage til, at indsatsen forbedres yderligere. I overensstemmelse med regeringens politik skal det ske gennem samarbejde og dialog mellem regeringen og hjemmestyret og ikke ved et diktat fra regeringen, og jeg vil derfor også fortsætte det samarbejde, som de tidligere socialministre og den tidligere velfærdsminister har haft med hjemmestyret, bl.a. ved at udbygge den samarbejdsaftale om udsatte børn, som tidligere er indgået.

Jeg må også lige nævne, at Folketinget i forbindelse med debatten om forespørgsel nr. F 8 i 2008 jo rent faktisk pålagde regeringen at samarbejde med hjemmestyret, og jeg citerer:

»Samarbejdet bør ske i forståelse med hjemmestyret og med respekt for hjemmestyrets kompetence.«

Det er fuldt ud i regeringens ånd, og det er den måde, jeg også vil samarbejde med hjemmestyret på.

Kl. 10:14

Formanden:

Tak til indenrigs- og socialministeren. Så går vi til forhandlingen, og den første, der får ordet, er hr. Søren Espersen som ordfører for forespørgsnerne.

Kl. 10:14

Forhandling

(Ordfører for forespørgsnerne)

Søren Espersen (DF):

Jeg takker for de to redegørelser, som var meget korte, men egentlig udmærkede. Jeg vil først koncentrere mig om, hvad det er, jeg ser der er problemerne i Grønland, og så prøve at nå frem til et eller andet forslag til, hvad der kan ske.

Alting i Grønland er jo ekstremt på social- og sundhedsområdet og ekstremt negativt i forhold til andre nordiske lande. Det er ikke noget nyt, at det forholder sig sådan, for sådan har det faktisk været i årevis, og lad mig med kilde i bøgerne »Børn og unge i Grønland« og »Køn og vold« samt med tal fra Nordisk Råd give nogle eksempler på denne ekstremitet:

33 ud af 100 piger i Grønland bliver seksuelt misbrugt, inden de er fyldt 15 år. 11 ud af 100 drenge i Grønland bliver seksuelt misbrugt, in-

den de er fyldt 15 år. Grønland har verdens højeste selvmordstal blandt unge, 25 ud af 100 grønlandske unge har forsøgt at tage livet af sig selv. 56 pct. – 56 pct. – af samtlige graviditeter ender i provokeret abort. 25 pct. af alle børn i Grønland er omsorgssvigtede. 17 pct. af alle børn i Grønland går så godt som hver dag sultne i seng. Der mangler 350 pædagoger og et hav af sygeplejersker. Den sociale ulighed er ekstrem. Magtmisbrug og nepotisme flourerer. Dyrevelfærd er så godt som ikkeeksisterende. 60 ud af 100 kvinder mellem 18 år og 24 år har fået tæv. 15 pct. af alle i Grønland har været udsat for vold inden for 1 år. Antallet af sædelighedsforbrydelser og ikke mindst incestuøse forhold er steget med 30 pct. over de sidste 10 år.

Det er jo grotesk. Det er jo groteske, nærmest uvirkelige forhold i et velhavende vestligt land. Og selv om jeg ved, at den sædvanlige bortforklaring fra landsstyrets side altid er en jeremiade, opremsning af de særlige kulturelle forhold, og at vi jo må forstå, at Grønland er noget specielt, så holder forklaringen ikke en meter. Landsstyret har nemlig ingen undskyldning for denne dårlighed.

Den egentlige, den rigtige forklaring på, hvorfor Grønland på snart sagt alle sociale og sundhedsmæssige områder skejer negativt ud i forhold til alle de øvrige nordiske samfund, er jeg fuldt ud klar over at vi aldrig får fra landsstyrets side, det ville nemlig være en tilståelses-sag, for forklaringen er jo, at landsstyret – nepotistisk ledet af partiet Siumut igennem 30 år – for længst har spillet fallit.

Ordet Siumut er i min ordbog ensbetydende med mismangement, altså dårligt lederskab. Man må så håbe, at dette lederskab i det kommende sommervalg i Grønland bliver vist vintervejen, for Grønland trænger i den grad til en ny ledelse, en ny start, jo ikke mindst når selvstyret bliver en realitet, for indtil valget den 2. juni forhåbentlig vil ændre tingenes tilstand, har det jo aldrig slået fejl, at der cirka hvert tredje år er en ny journalist eller socialforsker, der rejser til Grønland og vender tilbage med nye, rystende beretninger om sociale forhold, og at alle her i huset hver gang bliver enige om, at det må der da gøres noget ved. Det slår heller aldrig fejl, at landsstyret hver gang fortæller, at her er der bestemt noget, der skal rettes op på, og så fortæller man også, at man netop er i gang med at foretage en række forbedringer, og at det i øvrigt ikke er noget, Folketinget skal blande sig i.